

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 23 ກຸມພາ 2020 (02-23-2020)

ໃນຄວາມທຸກທໍຣະມານຂ້ອຍຈະຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ດົນປານໃດແລ້ວ ທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບກຽດທີ່ໜ້າຈີ້ຈໍາ?

ຈຸດສໍາຄັນໃນບົດຮຽນ: ທຸກໆພາກສ່ວນຂອງຊີວິດ ພ້ອມທັງຄວາມຍາກລໍາບາກ ແມ່ນໂອກາດທີ່ຈະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄໍາພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ດ້ວງກິນຝ້າຍ (*the boll weevil*) ບໍ່ໄດ້ເປັນເພື່ອນທີ່ດີຂອງອະເມຣິກາ. ຫຼັງຈາກການຍົກຍ້າຍຄັ້ງແລກຂອງມັນ ຈາກແມກຊິໂກໃນປີ 1892, ມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນລະບາດທໍາລາຍພືດຜົນອັນສໍາຄັນ: ໂຮ່ຝ້າຍ. ຂອບໃຈນໍາຕົວດ້ວງກິນຝ້າຍ, ຜິດຕະຜົນຝ້າຍໄດ້ລົດລົງທ້າສິບສ່ວນຮ້ອຍ(50%)ພາຍໃນລະຍະ 5 ປີ, ຄ່າຂອງດິນ(ທີ່ງໍຝ້າຍ)ລົດລົງໃນຂະນະທີ່ເສຖກິດທ້ອງຖິ່ນຕົກຕໍ່າ. ຄາດຄະເນວ່າຄົນທັກລ້ານຄົນ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນພະນັກງານຄົນຜິວດໍາໄດ້ອົບຍົບຈາກພາກໃຕ້ມຸ່ງໜ້າສູ່ພາກເໜືອ ຊຶ່ງໄດ້ຮູ້ໃນນາມ “ການຍົກຍ້າຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່” (*the Great Migration*), ແລະການສູນເສັງຈາກເຫດການນີ້ໄດ້ຖືກຄາດຄະເນວ່າປະມານຊາວສາມພັນລ້ານໂດລາ (\$23 billions).

ເປັນຫຍັງໃຜຜູ້ໜຶ່ງຈຶ່ງໃຫ້ກຽດຕົວດ້ວງກິນຝ້າຍ? ເຖິງປານນັ້ນຊາວເມືອງເອັນເຕີພຣາຍ(Enterprise, AL), ຮັດອາລາບາມາໄດ້ເຮັດ. ຄັ້ງໜຶ່ງຝ້າຍໄດ້ລິມຍານາມວ່າ “ພຣະເຈົ້າຢູ່ຫົວ”(ພຣະຣາຊາ), ແຕ່ເມື່ອຫຼັງຈາກຕົວດ້ວງກິນຝ້າຍໄດ້ທໍາລາຍອຸດສາຫະກັມຝ້າຍ, ຊາວກະສິກອນຢູ່ອ້ອມຮອບເມືອງເອັນເຕີພຣາຍໄດ້ປ່ຽນຈາກການປູກຝ້າຍໄປປູກແນວອື່ນ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຜິດກວ່າເດີມ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສ້າງອະນຸສາວະຣີເພື່ອໃຫ້ກຽດໂຕແມ່ງດ້ວງກິນຝ້າຍ. ໂຕແມ່ງດ້ວງໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາປ່ຽນທິດທາງເດີນ, ແລະແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍໄດ້ໃຫ້ຜົນກໍາໄລແກ່ພວກເຂົາໃນທ້າຍທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຈະໃຫ້ກຽດຈຸດແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາມາພິຈາຣະນາເບິ່ງວ່າພວກເຮົາຈະໃຊ້ຈຸດຂອງຄວາມເຈັບປວດນັ້ນໃຫ້ເປັນທາງທີ່: ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງນໍາທາງຊີວິດແກ່ເຮົາ.

ພຣະຄໍາພີກ່າວວ່າແນວໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3)

ການສຶກສາພຣະຄໍາພີ

1. 2 ໂກຣິນໂທ 4:7-11

⁷ແຕ່ວ່າຂອງທີ່ມີຄ່ານີ້ເຮົາມີຢູ່ໃນພາຊະນະດິນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າຣິດເດດອັນເລີດປະເສີດນັ້ນຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຊ້ເປັນຂອງເຮົາເອງ. ⁸ເຮົາຖືກຄວາມທຸກລໍາບາກອ້ອມຂ້າງ ແຕ່ບໍ່ເຖິງອັດຕັດເຮົາຈົນປັນຍາ ແຕ່ຍັງບໍ່ໝົດທາງອອກ. ⁹ເຮົາຖືກສັດຕູໄລ່ ແຕ່ກໍບໍ່ເຖິງຕົກໃນເງື່ອນມືເຂົາ ເຮົາຖືກຕີລົ້ມແລ້ວແຕ່ວ່າບໍ່ເຖິງຕາຍ. ¹⁰ຕົວຂອງເຮົາຍອມຢູ່ໃກ້ກັບຄວາມຕາຍເໝືອນຢ່າງພຣະເຢຊູຢູ່ສເມີ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຈະໄດ້ປະກົດໃນຕົວເຮົາດ້ວຍ. ¹¹ເພາະວ່າເຮົາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນກໍຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ແກ່ຄວາມຕາຍຢູ່ສເມີ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ປາກົດໃນ

ເນື້ອກາຍອັນຕາຍເປັນຂອງເຮົາເໝືອນກັນ.

“ຊັບສົມບັດ” ແມ່ນເປັນຄຳເຊື່ອເຊີນແທ້ໆ! ພວກເຮົາສແວງຫາຊັບສົມບັດ. ພວກເຮົາຕິຣາຄາຄົນແລະສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາຮັກດັ່ງຊັບສົມບັດ. ແຕ່ແມ່ນຊັບສົມບັດແນວໃດທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງ? ອີງຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີຜ່ານມາ, ໂປໂລອາດຈະເວົ້າເຖິງພັນທະກິດຂອງເພິ່ນ ຫຼື ຂ່າວປະເສີດ: “ຄວາມສວ່າງແຫ່ງຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະສ່ຽງຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງປາກົດແຈ້ງໃນພຣະພັກຂອງພຣະຄຣິດ.”(ຂໍ້ 6ກ). ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າຊີວິດຂອງອາຈານໂປໂລ ແລະພັນທະກິດຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືກຫຸ້ມດ້ວຍຂ່າວປະເສີດໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຊັບສົມບັດຂອງໂປໂລ ສາມາດເປັນທັງສອງຢ່າງ: ຊີວິດແລະພັນທະກິດ. ຊັບສົມບັດຂອງເພິ່ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ມີຢູ່ໃນກັມສິດແລະໄດ້ປະກາດໃນອົງພຣະຄຣິດ.

ເບິ່ງຄືວ່າອາຈານໂປໂລປລາດໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊັບສົມບັດທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອນີ້ຄື ຄວາມສວ່າງແລະຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ ໃສ່ໃນພາຊະນະຂອງມະນຸດທີ່ມີລັກສະນະທັມມະດາແລະບໍ່ສຳຄັນເທົ່າກັບຖ້ວຍດິນເຜົາ. ໃນສັມຍຂອງໂປໂລ, ບັນດາຖ້ວຍດິນເຜົາແມ່ນເປັນເຮືອງທັມມະດາທີ່ສຸດ. ທຸກໆຄອບຄົວມີກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຢູ່ໃນເຮືອນຄົວ. ມັນແຕກຫັກງ່າຍ, ແຕ່ເມື່ອໜ່ວຍນຶ່ງແຕກ ກໍຫຍິບເອົາອີກໜ່ວຍນຶ່ງມາແທນ. ຄວາມສຳຄັນຂອງຖ້ວຍດິນເຜົາບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນຕົວຂອງມັນເອງ, ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນຖ້ວຍນັ້ນ.

ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາກໍແຕກຫັກພັງງ່າຍ: ພວກເຮົາມັກຈະ “ແຕກຫັກ”. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ໃຫ້ພວກເຮົາເປັນພາຊະນະແຫ່ງພຣະສ່ຽງຣາສີຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບຖ້ວຍດິນເຜົາທີ່ແຕກຫັກງ່າຍໆ ແລະພຣະສ່ຽງຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາ ພາໃຫ້ຄົນອື່ນປລາດໃຈກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນພວກເຮົາ: ຄວາມສວ່າງຂອງພຣະເຢຊູ.

ອາຈານໂປໂລແລະເພື່ອນຮ່ວມທາງໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ຖ້ວຍດິນເຜົາ ແລະ ຊັບສົມບັດ ໂດຍປະສົບການ. ພວກເພິ່ນໄດ້ທົນທຸກທໍຣະມານຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນປ່າວປະກາດແສງສວ່າງແລະພຣະຣັສມີຂອງຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນເດີນທາງໄປ, ພວກເພິ່ນຮູ້ຕົວຕົວວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ແບກຄວາມຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ “ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູອາດຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 10). ເມື່ອກ່ອນນີ້, ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນເຖິງຊາວຄາລາເຕັງ: “ເຮົາໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ກັບພຣະຄຣິດແລ້ວ. ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່, ແຕ່ແມ່ນພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນເຮົາ” (ຄລຕ 2:20). ພວກເພິ່ນເຈົ້າຖືກທົນທຸກທໍຣະມານ, ສັບສົນ, ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ແລະຖືກໂຈມຕີຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເພິ່ນ, ແຕ່ການຄົນຊີວິດແລະຣັສມີຂອງອົງພຣະເຢຊູແມ່ນເຫັນໄດ້ແຈ້ງແລະສະແດງອອກຢ່າງເຕັມທີ່.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາເຮັດຫຼືເວົ້າ ແມ່ນແສງສະຫ້ອນຂອງຂ່າວປະເສີດໃນຕົວພວກເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນກັບຄວາມຍາກລຳບາກແລະທົນທຸກທໍຣະມານກໍຕາມ, ພວກເຮົາກໍຍັງສາມາດສະຫ້ອນໃຫ້ເຫັນແລະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະຄຣິດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາເປັນແຕ່ພຽງແຕ່ ພາຊະນະຖ້ວຍດິນເຜົາ, ແຕ່ພວກເຮົາກຳລັງ ບັນຈຸເອົາຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງໂລກໄປທົ່ວທຸກທົນທຸກແຫ່ງທີ່ພວກເຮົາໄປ.

ດົນປານໃດແລ້ວ ທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນໃຜຜູ້ນຶ່ງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ເປັນທຸກ, ສັບສົນ, ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ຫຼື ຖືກໂຈມຕີ?

2. 2 ໂກຣິນໂທ 4:12-15

¹²ດັ່ງນັ້ນຄວາມຕາຍຈຶ່ງກຳລັງສະແດງຣິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ ແຕ່ຊີວິດກຳລັງສະແດງຣິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ. ¹³ເຮົາມີໃຈເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ຂຽນໄວ້ແລ້ວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອ ເພາະສັນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້” ເຮົາກໍເຊື່ອເໝືອນ

ກັນ ເພາະສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວໄວ້. ¹⁴ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຄົນພຣະຊົນ ກໍຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາຄົນຂຶ້ນມາກັບພຣະເຢຊູເໝືອນກັນ ແລະຈະຊົງນຳພາເຮົາເຂົ້າມາເຝົ້າພ້ອມກັນກັບເຈົ້າທັງຫຼາຍ. ¹⁵ເພາະວ່າສິ່ງສາລະພັດນັ້ນເປັນໄປເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າທັງຫຼາຍ ເພື່ອວ່າເມື່ອພຣະຄຸນມາເຖິງຄົນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ກໍຈະມີການຂອບພຣະຄຸນຫຼາຍຂຶ້ນເໝືອນກັນ ຈຶ່ງເປັນການຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາອາດຈະອັສຈັນໃຈວ່າສິ່ງທີ່ດີແນວໃດສາມາດມາຈາກຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຍາກລຳບາກ? ແຕ່ໃນຂະນະນັ້ນພວກເຮົາສາມາດແລະສົມຄວນ ເປັນໂອກາດຊື່ໃຫ້ເຫັນທິດທາງຂອງພຣະຄຣິດແລະຖວາຍການຂອບພຣະຄຸນແກ່ພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຂອບໃຈຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຍາກລຳບາກ, ແຕ່ຂອບໃຈໃນຜົນສຳເລັດຂອງມັນ. ອາຈານໂປໂລແລະທີມງານຂອງເພິ່ນໄດ້ປະເຊີນກັບການກົດຂີ່ຂີ່ມເຫງ ແລະແມ້ກະທັ້ງຄວາມຕາຍ, ແຕ່ໄດ້ເປັນເຫດຜົນເພື່ອພຣະພອນຂອງຊາວໂກຣິນໂທ. ໂປໂລໄດ້ທົນທຸກທໍຣະມານຕໍ່ການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດແລະຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳໄລແກ່ຊີວິດ ຊຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ໂປໂລມີຄວາມປາຖນາທີ່ຈະທົນທຸກທໍຣະມານຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກ, ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດແລະພົບຊີວິດ!

ຊີວິດທີ່ໂປໂລມີໃນຮ່າງກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍແມ່ນຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຈະປາກົດໃຫ້ເຫັນໃນການຄືນຊີວິດໃນອະນາຄົດຂອງເພິ່ນເອງ. ໃນເມື່ອຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນຕາຍໄປ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈົບລົງ. ໂປໂລທົນທຸກທໍຣະມານດ້ວຍເຫດວ່າເພິ່ນມີຄວາມຮູ້ເຣື່ອງຊີວິດນີ້ໃນອົງພຣະຄຣິດ. ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄົນພຣະຊົນ ກໍຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນຂຶ້ນມາກັບພຣະເຢຊູເໝືອນກັນ ແລະຈະຊົງນຳພາເຮົາເຂົ້າມາເຝົ້າພ້ອມກັນກັບເຈົ້າທັງຫຼາຍ. (ຂໍ້ 14). ໂປໂລສາມາດທົນທຸກທໍຣະມານຕໍ່ທຸກໆ ສິ່ງເໝືອນກັນ ດ້ວຍເຫດວ່າມັນໃຫ້ຜົນກຳໄລຕໍ່ຊາວໂກຣິນໂທ ພ້ອມກັບໝົດທຸກຄົນທີ່ເພິ່ນສແວງຫາຢາກເຂົ້າເຖິງ. **ຜົນລັບແມ່ນຫຍັງ?** "...ຈະມີການຂອບພຣະຄຸນຫຼາຍຂຶ້ນເໝືອນກັນ ຈຶ່ງເປັນການຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ." (ຂໍ້ 15).

ຄວາມເຈັບປວດທົນທຸກທໍຣະມານ ນຳພາສູ່ການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ໄດ້ຢ່າງໃດ?

3. 2 ໂກຣິນໂທ 4:16-18

¹⁶ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທໍຖອຍ ເຖິງແມ່ນວ່າກາຍພາຍນອກຂອງເຮົາກຳລັງຊຸດໂຊມໄປແຕ່ໃຈພາຍໃນນັ້ນກໍຍັງຈະເຣີນຂຶ້ນໃໝ່ທຸກວັນ. ¹⁷ເຫດວ່າການທຸກລຳບາກອັນເບົາບາງທີ່ມີຢູ່ເປັນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງນັ້ນ ກໍກຳລັງຈັດໃຫ້ເຮົາມີສ່ວນສ່ຳຢ່າງຖາວອນຫຼາຍຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້. ¹⁸ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ ແຕ່ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ດ້ວຍວ່າສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ນັ້ນກໍເປັນຂອງຊົ່ວຄາວ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນນັ້ນກໍຖາວອນເປັນນິດ.

ຄວາມເປັນທຸກມາເຖິງທຸກໆຄົນ. ຊຶ່ງອາດເປັນພຽງເວລາສັ້ນໆ, ແຕ່ສຳລັບບາງຄົນຄວາມເຈັບປວດນັ້ນຢູ່ກັບຊີວິດຫຼາຍປີ. ພວກເຮົາຫຼາຍຄົນດຳເນີນຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເຈັບປວດນັ້ນຂະນະນີ້. ຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ທັນມີປະສົບການນັ້ນເວລານີ້, ຈຶ່ງລໍຄອຍ **"ມັນຈະມາເຖິງ ແນ່ນອນ!"** ໂດຍບໍ່ສົນໃຈແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນ. ອາຈານໂປໂລຮັບຮອງກັບພວກເຮົາວ່າ: "ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທໍຖອຍ" (ຂໍ້ 16) ແລະເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນແກ່ພວກເຮົາ.

ຄຳຕອບກໍໄດ້ຢູ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ພວກເຮົາຫາກໍພິຈາຣະນາ. ພວກເຮົາອົດທົນກໍເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະເມດຕາແລະພຣະຄຸນແກ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາອົດທົນກໍເພາະວ່າເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຮົາຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສືບຕໍ່ຈົດຈໍຕໍ່ພຣະອົງ. ພວກເຮົາອົດທົນກໍເພາະພຣະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ

ແລະ ຊີວິດທີ່ພວກເຮົາມີໃນພຣະອົງ.

ພວກເຮົາສາມາດອິດທິນເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ຍົກເລີກໃນເມື່ອພວກເຮົາຮັກສາຄວາມເຈັບປວດທົນທຸກທໍຣະມານໃຫ້ຢູ່ໃນທັສນະມຸມມອງ(ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມ). ຈາກມຸມມອງຂອງຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ(ຊີວິດນິຣັນ)ກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາອິດທິນໃນຊີວິດນີ້ ນັ້ນແມ່ນ “ແສງສວ່າງແລະບັນຫາພຽງຊົ່ວຄາວ”. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຕ້ອງທົນທຸກໄປຈົນວັນຕາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນີ້, ມັນເປັນພຽງແຕ່ເວລາອັນສັ້ນຄາວດຽວ ເມື່ອປຽບທຽບກັບ "ຊົ່ວນິຣັນດອນ" (ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ).

ລາງວັນຂອງຊົ່ວນິຣັນດອນຂອງພວກເຮົາກັບອົງພຣະຄຣິດ ແມ່ນຊັບຊະນະເໝືອຄວາມເຈັບປວດທົນທຸກທໍຣະມານຕະຫຼອດລະຍະເວລາຊົ່ວຄາວ. ເມື່ອພວກເຮົາອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍພົບພໍ້ພໍ້ລັງ. **ພວກເຮົາຈະເຕີບໂຕໃນດ້ານຈິດວິນຍານໃນອົງພຣະຄຣິດ.**

ແມ່ນຫຍັງເປັນແຮງໃຈໃຫ້ທ່ານສືບຕໍ່ ສູ້ໆ! ເມື່ອທ່ານປະສົບມໍຣະສຸມໃນຊີວິດ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ທ່ານຈະໃຊ້ຊີວິດຂອງທ່ານນຳພຣະກຽດມາສູ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດ? ຈົ່ງພິຈາລະນາການນຳໃຊ້ດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

- **ຈົ່ງອະທິຖານ.** ຈົ່ງທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງຊ່ວຍທ່ານໃນເມື່ອທ່ານອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກ. ທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງນຳທ່ານໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ຈົ່ງຮ້ອງຂໍໝູ່ຄູ່ທີ່ໃກ້ຊິດກັບທ່ານໃຫ້ອະທິຖານເພື່ອທ່ານ ແລະເຕືອນສະຕິທ່ານວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຮັກທ່ານຢູ່ສະເລ່ຍ.
- **ຈົ່ງຈິດບັນຊີ.** ນຶ່ງໃນທາງທີ່ຈະຄົ້ນພົບວ່າພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານຢູ່ນັ້ນ ແມ່ນການບັນທຶກບັນຊີລາຍການອະທິ ຖານຂອງທ່ານ ແລະການສັງເກດການ. ໃນຊ່ວງເວລາ, ທ່ານສາມາດຫຼວງຫຼັງທົດສອບການບັນຊີນັ້ນເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງໄດ້ສອນທ່ານເຮືອງຫຍັງ ແລະທ່ານໄດ້ຈະເຣີນເຕີບໂຕໃນອົງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ?
- **ຈົ່ງແບ່ງປັນ.** ຈົ່ງເລົ່າໃຫ້ໃຜຜູ້ນຶ່ງຟັງໃນປະສົບການຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າໃນຄາວທຸກຍາກ ແລະເຈັບປວດທົນທຸກທໍຣະມານ. ເປັນເຮືອງລາວຂອງທ່ານທີ່ຕ້ອງແບ່ງປັນ. ຈົ່ງເບິ່ງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຂອງຂວັນແກ່ໃຜຜູ້ນຶ່ງທີ່ກຳລັງເຈັບປວດຢູ່ໃນຂະນະນີ້. ຈົ່ງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊົງເຕືອນທ່ານສຳລັບໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ໃຊ້ເຮືອງລາວຂອງທ່ານ ເພື່ອທູນໃຈ ຫຼື ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນ.

ບາງທີຄວາມທຸກຍາກ, ເຈັບປວດ, ແລະທົນທຸກທໍຣະມານ ທີ່ທ່ານມີປະສົບການມານັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນມີຜົນກະທົບຮ້າຍແຮງເທົ່າກັບຄວາມເຈັບປວດຂອງຕົວດ້ວງກິນຝ່າຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ທຸກກໍຣະນີຂອງຄວາມທຸກຍາກ, ເຈັບປວດແລະທົນທຸກທໍຣະມານນັ້ນສາມາດໃຊ້ເພື່ອນຳພຣະກຽດມາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ອຸປຸຖຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສັມພັນ <http://sbf.us/> ໂດຍ SSK